

Arrest

nr. 52 296 van 1 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE, loco advocaat P. STAELENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in juni 2003 het Rijk binnen en diende op 17 september 2010 een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Indische nationaliteit te beschikken, tot de Sikh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Hoshiarpur. U was lid van en actief voor de Congress-partij. Veel familieleden en dorpelingen steunden de Alkali Dal. In 1998 steunde u een minister tijdens de verkiezingen door mee te gaan naar de huizen van mensen. U kreeg hierdoor problemen. U werd tegengehouden door mensen als u ergens heen ging. Als er problemen waren werd u gearresteerd door de politie. In het politiekantoor werd u geslagen en gefolterd en u kreeg er geen eten. U werd zo verscheidene keren gearresteerd. Altijd waren er valse beschuldigingen van ordeverstoring,

drugzaken en betrokkenheid bij dorpsruzijs. U kwam telkens vrij door tussenkomst van uw familie. Eén keer werd u overgebracht naar de gevangenis van Hoshiarpur. U zat er drie maanden vast. Door bemiddeling van uw vader kwam u op borgtocht vrij. In die periode diende u voor de rechtbank te verschijnen voor een drugszaak. U werd vaak opgeroepen maar u ging slechts één of twee keer. Na uw vrijlating trok u naar Chandigarh, de hoofdstad van Punjab en Haryana. Soms verbleef u in de stad zelf soms in een nabijgelegen dorp. U verbleef bij vrienden of bij familie. Soms ging u bij een tante in de stad Ludhiana. U bleef nooit lang op één plaats. Ondertussen studeerde u in het middelbaar onderwijs in Chandigarh. Ondertussen werden uw ouders lastig gevallen door aanhangers van de Alkali Dal. Ze wilden weten waar u was. Door de problemen die uw ouders kenden verkocht uw vader zijn eigendommen. Uw ouders en jongere broer trokken in december 2002 naar Canada waar een andere broer van u woonde. Omdat de smokkelaar uw paspoort niet tijdig kon regelen kon u niet mee. Uw ooms aan vaders zijde wouden geld van u. U kon niet betalen. In januari of februari sloegen ze u en ze wilden u vermoorden. U kon vluchten. U trok naar Delhi en zocht er een smokkelaar om naar het buitenland te gaan. U vond dezelfde smokkelaar die uw ouders hadden gebruikt niet en daarom kon u niet naar Canada gaan. In april 2003 verliet u India per vliegtuig en u vloog naar Spanje. In mei of juni 2003 kwam u in België aan. Op 17/09/2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van een verklaring van een advocaat. Het dossier bevat tevens een kopie van uw stemkaart en kopie's van enkele pagina's van uw paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Het feit dat u meer dan zeven jaar na uw aankomst in België wachtte om asiel aan te vragen, duidt er op dat u uw land niet hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Van een vluchteling die zijn land verlaat omdat hij er ernstige politieke problemen kent vreest voor zijn leven omwille van afpersing door zijn ooms kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij, van zodra hij in een land is dat bescherming kan bieden, die bescherming zoekt bij de autoriteiten van dat land (CGVS pp. 5-7). U bent reeds sinds 2003 in België en heeft pas asiel aangevraagd nadat u in België op zwart werk werd betrapt en door de Belgische autoriteiten werd opgepakt. Alles wijst er dus op dat u eerder om economische motieven dan uit nood aan internationale bescherming naar België bent gereisd. Ook het feit dat u stelde in Chandigarh en omgeving, tijdens de periode dat u zou zijn ondergedoken, nog naar school ging, dient de ernst van uw ingeroepen vrees te relativeren (CGVS pp. 2, 6). Verder dient er te worden gewezen op het feit dat uw beweerd probleem lokaal van aard is. U kon zich zodoende zonder problemen vestigen in een andere deelstaat van India. U hebt dit niet gedaan. Het feit dat Chandigarh de hoofdstad is van zowel de deelstaat Punjab als de deelstaat Haryana verandert niets aan deze vaststelling. U kon zich ook in een deelstaat verder weg van Punjab vestigen (CGVS p. 8). Te meer de Akali Dal buiten de Punjab en de Haryana niet aan de macht is. Bovendien is de Congress Party sinds 2004 op nationaal vlak aan de macht met als premier Manmohan Singh die net als u een Sikh is. Er is aldus ook geen enkele reden waarom u ook bij een eventuele terugkeer naar India niet in een andere Indische deelstaat zou kunnen verblijven en beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

Tevens dient er te worden gewezen op het feit dat u geen valabele bewijzen over uw problemen kan neerleggen. U legde wel een fax neer van een advocatenkantoor waarin uw problemen worden bevestigd. Een fax is echter een kopie en kopie's hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen immers door knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Bovendien heeft het document geen officieel karakter, is het opgesteld door een familielid, uw halfbroer en toont het daardoor, door het feit dat het is opgesteld na uw asielaanvraag en in het licht van bovenstaande vaststellingen een gesolliciteerd karakter. Bovendien is het bevreemdend dat het attest niet is opgesteld door de advocaten die u bijstonden bij uw problemen, Jaspal Singh en Sanjib Kumar. U verklaarde dat Jaspal Singh van hetzelfde advocatenkantoor was van de advocaat die de getuigenis opstelde maar u kon de naam van het advocatenkantoor niet aangeven. Bovendien dient er te worden gewezen op het feit dat u in India nog over andere bewijsstukken beschikt aangaande uw zaak maar dat u deze meer dan zeven jaar na uw aankomst in België nog niet hebt bekomen. U hebt bovendien nog geen stappen gezet om deze te bekomen. Dat er dient betaald te worden voor een politierapport, dat de post duur is en dat uw

vrienden u zegden dat u als u over bewijsstukken beschikt u zou worden uitgewezen zijn hiervoor onafdoende verklaringen (CGVS p. 7).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De kopie van de stemkaart en enkele pagina's van uw paspoort geven een indicatie van uw identiteit maar voegen voor het overige niets aan bovenstaande vastellingen toe. De fax van uw advocaat werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als "Enig middel" roept verzoeker een "Schending van artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980" en een "Schending van de materiële motiveringsverplichting" in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker kopieën neergelegd heeft van zijn stemkaart. Verder bevat het administratief dossier fotokopieën van enkele gefotokopieerde bladzijden van verzoekers paspoort die hij in een andere procedure heeft neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daargelaten dat geen geloof aan fotokopieën kan worden gehecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knippen plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) zijn verzoekers verklaringen over het gebrek aan originele documenten onaanvaardbaar. Verzoeker verklaarde dat zijn neef de stemkaart voor hem heeft aangevraagd en hem bezorgd heeft, doch dat "Origineel bij vriend" is. Het paspoort zou hij aangevraagd hebben in 2000 maar achtergelaten hebben in India, een vriend zou hem de kopieën bezorgd hebben omdat "Voor GSM moet je kopie paspoort afgeven" (gehoorverslag CGVS, p.4). Dergelijke loutere beweringen kunnen echter bezwaarlijk aantonen dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn voorgehouden identiteit genoegzaam aan te tonen, wat een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn asielrelaas te meer nu hij ter terechtzitting zijn verklaringen wijzigt en ontkent te weten waar zijn paspoort is en in tegenstelling tot wat te lezen valt in het administratief dossier hij beweert dat de asielinstanties hem nooit gevraagd hebben naar identiteitsdocumenten. Daarenboven kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers prioriteiten ingaan tegen zijn beweerde nood aan bescherming nu hij voor een GSM-aankoop wel inspanningen levert om zijn identiteit aan te tonen maar niet voor zijn asielaanvraag.

3.2. Verzoeker beweert in 2003 naar Europa te zijn gevlucht. Hij zou gereisd hebben met een vals paspoort omdat hij met zijn echt paspoort "niet zo vlug naar het buitenland" kon (gehoorverslag CGVS,

p.4). Indien verzoeker aldus meent dat het niet onmogelijk was voor hem om legaal te reizen is het merkwaardig dat hij toch opteerde voor een veel duurdere, gevaarlijkere en onzekere illegale reis, wat volstrekt ongeloofwaardig is. Immers is van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder kennis van zijn valse identiteit, en *“er werden geen vragen gesteld”* (gehoorverslag CGVS, p.5) is ongeloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar verzoeker dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en zijn bewering geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.3. De verzoekende partij *“meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de redenen die zij aangaf die haar inziens een erkenning als vluchteling zouden rechtvaardigen. De verwerende partij blijkt, vertrekkende vanuit de vaststelling dat de verzoekende partij zeven jaar in België verbleef alvorens asiel aan te vragen, a priori ervan uit te gaan dat de verzoekende partij geen gegronde kan hebben bij het doen van een asielaanvraag.”*

3.3.1. De Raad wijst verzoeker er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht niet onmiddellijk asiel te hebben aangevraagd nadat hij in België toekwam. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze onmiddellijk na zijn vlucht tracht te bekomen, minstens geen zeven jaar wacht en bovendien pas een asielaanvraag indient nadat hij in aanvaring komt met de sociale inspectie en een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten omwille van illegaal verblijf en zwartwerk. Verzoeker verklaarde niet eerder asiel te hebben aangevraagd omdat *“Mijn vrienden zeiden als ik dat deed dat ik zou gereprieerd worden (...) Nu wordt ik zowiezo gereprieerd”* (gehoorverslag CGVS, p.5), wat er op neerkomt dat verzoeker beseft dat zijn asielmotieven ongegrond zijn en hij aldus oneigenlijk gebruik maakt van de asielprocedure.

3.4. De verzoekende partij *“wenst er voor eerst op te wijzen dat zij er in geslaagd is een brief van haar advocaat te laten overkomen uit India, waarin bevestigd werd dat zij in India gezocht wordt ingevolge haar oppositionele activiteiten. In de bestreden beslissing wordt geen waarde aan deze brief gehecht omdat deze opgesteld is door een halfbroer van de verzoekende partij. (...) De verzoekende partij is er niet in geslaagd voor 26 oktober 2010 -datum waarop de thans bestreden beslissing getroffen werd- nieuwe stukken vanuit India te laten overkomen”* doch *“ontving echter na de beslissing, twee nieuwe stukken die verder haar asielrelaas onderbouwen.”*

3.5. Verzoeker legt *“een kopie van haar lidkaart van de Congress Party”* neer. De Raad benadrukt wederom geen geloof te hechten aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verweerder wijst er ook terecht op dat het merkwaardig is *“dat de kopie van verzoekers zogenaamde officiële lidkaart bij de Congress Party een opvallend aantal schrijffouten bevat, zoals (1) yought i.p.v. youth; (2) indentity i.p.v. identity; (3) desiganation i.p.v. designation; (4) adrees i.p.v. address; en (5) authory i.p.v. authority”*, wat de geloofwaardigheid van dit document hypothekeert. Hoe dan ook kunnen dergelijke partijkaarten slechts aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen, doch vormen ze geen bewijs van actief lidmaatschap. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Verzoeker kan dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij meent dat dit stuk *“bewijst alleszins dat de verzoekende partij politiek actief is, politieke activiteit die inderdaad in de regio waaruit de verzoekende partij afkomstig is een gevaar voor het leven kan uitmaken”* te meer nu de congres partij de nationale regering leidt.

3.6. Verzoeker voert aan dat hij *“een verklaring toegefaxt kreeg van de rechtbank GARH SHANKAR waarin bevestigd wordt dat er verschillende burgerrechtelijke en strafrechtelijke zaken hangende zijn tegen de verzoekende partij in India, en dat ingevolge deze zaken de verzoekende partij nog steeds gezocht wordt in haar land van oorsprong, India, waaruit volgt dat zij nog steeds een gegronde vrees koestert voor haar leven in geval van een gedwongen terugkeer naar India.”*

3.6.1. Zoals hoger vermeld hecht de Raad geen geloof aan (fax)kopieën die eveneens gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad stelt bovendien vast dat dit stuk onleesbaar is, wat verzoeker erkent in zijn verzoekschrift, en kan derhalve geen kennis nemen van de inhoud van dit stuk. Verzoeker licht bovendien niet toe hoe hij dit document plots wel kon bemachtigen en zijn identiteitsdocumenten die, althans volgens één versie, in India liggen niet liet overmaken. Hoe dan ook kan uit dergelijk stuk hoogstens blijken dat verzoeker meermaals in aanraking kwam met het gerecht. Echter is geenszins aangetoond dat dit een vervolging om politieke redenen betreft, noch dat hij desgevallend geen eerlijk proces kan krijgen.

3.7. Verzoeker biedt in het verzoekschrift evenmin een aannemelijke verklaring voor de overige motieven van de bestreden beslissing, die grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn, en onverminderd overeind blijven. Verzoeker licht niet toe hoe hij erin slaagde om tegelijkertijd onder te duiken en school te lopen. De neergelegde brief van een advocaat is geen officieel document en onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te vitiëren, temeer nu deze advocaat verzoekers halfbroer is en dit stuk dan ook klaarblijkelijk gesolliciteerd werd. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van documenten maar niet toelicht waarom zijn halfbroer verzoeker desgevallend niet kon verdedigen, noch waarom hij geen concrete procedurestukken kan voorleggen. Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas betwist verzoeker in het verzoekschrift niet dat zijn voorgehouden problemen van lokale aard zijn, noch dat de Congress Party die hij aanhangt thans nog steeds aan de macht is, noch dat hij de bescherming kan invoeren van de Indiase autoriteiten. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK